

OBSAH

O námahe	3
O nosení šatky	4
Životy svätých	5
Otázky a odpovede	7
Fencikova Liturgika	8
Modlitby za zosnulých	10
O (správnom) žehnaní sa	11
Duchovné poučenia	12
Detská stránka	13
Pokora, cesta k spásu	18
Recepty	20
Ako sa dá zvíťaziť nad hriechom	21
Zo života skupín	22

„Čokoľvek ste urobili jednému
z týchto mojich najmenších
bratov, mne ste urobili“.
Mt 25,40

pani Krajkovičová, Vápeník	3,32 €
Ján Lipinský, Gíraltove	5,16 €
Magdaléna Legnavská, Košice	8,50 €
Peter Kumandzas, Žilina	6,84 €

Spasi Vás Hospodi!

Obálka: nová generácia

ISTINA

*Mesačník Bratstva pravoslávnej mládeže
na Slovensku - SYNDESMOS
ročník XIV./2009*

hlavný redaktor: *Anna Dercová*
redaktori: *Darina Piterová - Bučková,*
Alexander Haluška, Zdenko Varga, Andrea
Gmotričová, Marián Dercó
pokladníčka: *Tatiana Mihaličová*
technický redaktor: *Marek Kundis,*
Miroslav Kosa
detská stránka: *Andrea Gmotričová, Lubo-*
míra Balaščáková
redaktori pre distribúciu: *Luboš Omaska,*
Marcela Hviždáková

Vydáva:

*Bratstvo pravoslávnej mládeže
na Slovensku - SYNDESMOS
tel.: 0948 509 980*

e-mail: *istina@post.sk*
IČO: 17075947

S blahoslovením Jeho Vysokopre-
osvietenosti Jána, arcibiskupa
prešovského a Slovenska.

Vychádza 12-krát do roka.
Ročný príspevok 4,78,- €

*Vaše finančné príspevky
posielajte
na adresu redakcie:
Bratstvo pravoslávnej mládeže
na Slovensku - SYNDESMOS,
redakcia ISTINY
Bayerova 8, 080 01, Prešov,
prípadne na účet Istiny:
10073-7716060/4900.*

*Cirkevne schválené.
Redakcia si vyhradzuje právo upravovať
príspevky v súlade
s učením Cirkvi.
Nevyžiadané rukopisy nevraciam.*

*Vydávanie je povolené Ministerstvom
kultúry SR pod číslom 2354/2000.
ISSN 1335-6739*

Tlač: GRAFOTLAČ Prešov

Na Svätej Hore Atos, neďaleko od katolíka Svätej Anny sa nachádzala kélia (izba monacha), nazývaná patriarchova kélia. Tam sa podvизal (viedol duchovný boj) jeden patriarcha menom Kyril. Zanechal patriarchský trón, prišiel sem a začal žiť ako jednoduchý monach. Otcovia nosili všetko na svojich chrbtoch. Patriarchovi hovorili:

„Svätejší, ty si už starý a nie naučený. Dáme ti oslíka, aby si mohol na neho naložiť výrobky.“

Dali mu oslíka a patriarcha nosil výrobky na jeho chrbte.

Raz išiel patriarcha Kyril na oslíkovi a druhí otcovia niesli výrobky na svojich chrbtoch. Všetci si na chvíľu sadli oddýchnuť si. Patriarcha hneď zadriemal a v krátkom sne vidí Bohorodičku s anjelmi. Bohorodička mala nádobu, z ktorej dávala piť

otcom, vlečúcich veci, a anjeli mali vreckovky, ktorými utierali pot.

S údivom vidiac, ako anjeli utierali pot tiež oslíkovi, patriarcha ich začal prosiť:

„Utrite aj môj pot, prosím vás.“

Vtedy mu Matka Božia odvetila:

„Otče, ty si sa nespotal. Oslíkovi, ktorý sa namáhal, pracoval, tomu pot utrieme.“

Vtedy sa prebudil a otcom povedal:

„Zoberte oslíka naspäť, pretože ja kvôli nemu veľmi veľa strácam. Bohorodička a anjeli utierali jeho pot a nie môj.“

Od tých čias aj on nosil veci na svojom chrbte.

Koľko podobných príhod bolo v živote otcov!

*Archimandrita Efrém Svätohorec
pripravil jerej Marián Derco*

Jednou z častých otázok je v našom prostredí aj otázka týkajúca sa nosenia šatky v chráme. Svätý apoštol Pavol sa k tejto problematike vyjadruje takto: „Každá žena, ktorá sa modlí alebo prorokuje s nezahalenou hlavou, zneúčtuje svoju hlavu. Je to to isté, ako keby sa dala oholiť. Lebo ak sa žena nezahalať, môže sa dať aj ostrihať. Ale ak je pre ženu potupou ostrihať sa alebo oholiť, nech sa zahalať. Muž si nemusí zahalať hlavu, lebo je obrazom a slávou Boha, no žena je slávou muža. Veď nie je muž zo ženy, ale žena z muža, ani nebol muž stvorený pre ženu, ale žena pre muža. Preto má mať žena na hlave znak moci kvôli anjelom.“ (1 Kor 11, 5-10)

Nikdy by sme nemali zabúdať na dôsledky svojho oblečenia z lásky k Bohu a blížnym, aby nestratili to najvzácnejšie čo majú, svoju dušu.

Keď sa teda žena modlí s nepokrytou hlavou, zneúčtuje ju, a keďže hlavou ženy je jej muž, tým zneúčtuje aj jeho. Žena na seba nemá pútať pozornosť iných rozpustenými dlhými vlasmi, a už vôbec nie pri modlitbe. Pre ženu so zdravým a čistým svedomím má byť normálne neodhaľovať sa

hocikomu a nepríjemná myšlienka, že jej vzhľad vyrušuje niekoho pri modlitbe, ba dokonca zvádza na hriech. Keď apoštol Pavol nazýva pokrývku hlavy znakom mužovej moci, nemyslí tým nejakú nadvládu, ale moc lásky muža k žene.

Dokonca aj anjeli sa radujú, keď vidia, že žena naplňuje učenie Svätého písma. Veľmi častým svojvoľným

argumentom proti noseniu pokrývky hlavy je to, že vraj to bolo len dočasné a miestne ustanovenie kvôli zvykom. No apoštol Pavol nehovorí o ničom miestnom ani dočasnom, ale záväznom pre

všetky generácie, nehľadiac na vek a miesto.

Prirodzenosť kresťana sa predsa časom nemení.

Nik z nám nemôže tvrdiť, že je natoľko dokonalý a duchovný aby ho nemohlo nič rozptýliť a priviesť k hriechu.

Šatku by sme mali nosiť hlavne pred Svätou Eucharistiou, pretože vtedy by sme mali všetku svoju pozornosť venovať Bohu, a nie tomuto svetu.

pripravila *Markella*

*Svätá mučenica Agafia (Agáta)
deň pamiatky - 5. február*

Pochádzala z ostrova Sicília, z mesta Panorma. Bola dcérou bohatých a významných rodičov a bola vychovaná v kresťanskej zbožnosti.

V tom čase cisár Decimus rozkázal prenasledovať kresťanov a prelievajúť ich krv, keď sa nepoklonili ich pohanským bôžikom. Sicíliu vtedy spravoval Kintian. Keď sa svätá Agáta dozvedela o tomto rozkaze zahorela veľkým odhodlaním nasledovať Christa - svojho Stvoriteľa. Tak sa začala pripravovať na mučenie.

O jej kráse, urodzenosti a bohatstve sa dopytoval a aj Kintian. Vzplanul zlou vášňou a želaním k nej. Želal si vlastniť svätú pannu Agátu a aj jej majetok. Dozvediac sa, že je kresťanka, poslal za ňou vojakov. Sľúbili mu nepoškvrnenú Agátu priniesť do mesta Katany, v ktorom bol Kintian. (No Božím vedením sa jej po ceste nič zlé neprihodilo). Svätá ich poprosila, aby ešte chvíľu počkali. Sama vybehla hore do izby. Zdvihla ruky k nebu a začala sa modliť: „Pane Isuse Christe! Ty poznáš moje srdce i rozpoloženie mojej duše, moju lásku i vieru v Teba! Staň sa mi vodcom a pomocníkom proti môjmu nepriateľovi, nad ktorým som už kvôli Tebe - môjmu Bohu už zvíťazila a umŕtvila ho. Avšak teraz Ťa prosím, Vládca, nedovoľ vždy poškvrnenému a vždy zlému človeku a služobníkovi démonov, aby poškvrnil

moje telo, v ktorom som až do teraz prežila čisto a čestne. Ponáhľaj sa, rýchlo premôž diabla a jeho sluhu Kintiana, aby nepovedal: „Kde je jej Boh?“ Prijmi ako žertvu a prínos moje slzy, ako blaholúbeznu vôňu, lebo Ty si jediný Boh a tebe patrí sláva na veky. Amiň!

Tak sa čistá deva Agáta, strážená vojakmi, vydala na cestu. Sprevádzalo ju mnoho susedov a známych. Kráčali už hodnú chvíľu. Tu sa jej rozopol remienok na sandále. Zohla sa, aby ho znovu zapla a zároveň sa obzrela aj za seba, ale žiadneho zo svojich blízkych už nevidela. Všetci ju opustili. So slzami v očiach prosila Boha o zázrak na znak nevery jej blízkych. (Lebo jej neverili, že je ochotná obetovať sa za Christa). Tak v tom momente, na tomto mieste vyrástla divoká neplodiaca oliva.

Vojaci ju priviedli do mesta Katany. Odviedli ju do domu nebanebnej ženy, ktorá sa aj s piatimi dcérami snažila zbaviť ju panenstva a prinútiť ju, aby sa podriadila Kintianovej vôli. No svätá Agáta, postaviac si vieru na pevnom základe - Isusovi Christovi, víťazne vyšla aj z tohto pokušenia. Videli zbytočnú svoju snahu a svätú pannu priviedli vojvodcovi Kintianovi. Ten ju vo svojej tajnej komnate začal vypočúvať. Milým slovom a sľubmi ju začal prehovárať, aby bola „rozumná“ a obetovala ich bohom. Nedosiahol však žiaden úspech. Toto vypočúvanie pokračovalo aj na druhý deň. No tu už došla trpezlivosť vladárovi a prikázal

svätú Agátu veľmi mučiť a biť, avšak svätá panna sa aj tak nevzdala svojho ženícha Christa. Veľmi vysilenú ju odviekli do väzenia.

V noci ku nej prišiel neznámi lekár s pomocníkom, ale svätá Agáta sa veľmi hanbila odkryť svoje telo pred mužom. Radšej prosila milosrdného lekára, aby ju nechal v bolestiach. No nakoniec lekár sa priznal, že je apoštol Peter, poslaný od Boha spolu s anjelom Božím, aby jej pomohol. Tak svätý apoštol Peter vyľiečil Hospodinovu služobníčku. O päť

dní sa mučenica Agáta postavila pred Kintiana zdravá a bez rany. Ten v úžase a zlosti prikázal znova mučiť svätú devu. V tom čase nastalo v celom okolí veľké zemetrasenie. Všetci obyvatelia sa zišli ku Kintianovi a kričali, aby prestal mučiť nevinnú pannu Agátu, lebo kvôli tomu nastalo veľké zemetrasenie. Odviekli ju teda do väzenia.

Tam mučenica Agáta ďakovala Bohu a prosila Ho, aby už mohla odísť k Nemu. Milostivý Boh, Isus Christos, vypočul jej modlitbu a zobral jej svätú dušu do svojho Kráľovstva. Dozvedeli sa o tom obyvatelia mesta. Zobrali sväté ostatky (mošči) a s úctou ich niesli na pochovanie. V tomto sprievode bol človek, ktorého nikto nepoznal. Ten uložil telo svätej mučenice Agáty do hrobu a k jej hlave dal kamennú doštičku s nápisom: „Nepoškvrnený um, dobrovoľná obeť Bohu a oslobodenie vlasti!“ Položiac doš-

tičku k hlave svätej mučeničky sa mládenec stal neviditeľným. Všetci pochopili, že to bol Boží anjel. Nad jej hrobom potom postavili zbožný ľudia chrám a v ňom boli uložené šaty svätej Agáty, ktoré nosila počas pozemského života.

Rok po umučení svätej sopka Etna začala chrliť lávu. Rútila sa na mesto Katany. Obyvatelia, kresťania aj pohania, vo veľkom strachu o svoje životy zobrali z chrámu svätej mučenice Agáty jej oblečenie. Vyšli pred mesto a ako štítom chránili seba aj mesto pred horúcimi plameňmi, prosiac o pomoc Hospodina Boha a svätú Agátu. Láva a oheň náhle prestali postupovať. Vrátili sa späť a zhasli. Obyvatelia Katany sa veľmi tešili a ďakovali pravému Bohu a Jeho služobníčke panne Agáte za záchranu. To sa stalo piateho februára. Presne rok po tom, čo svätá mučenica odovzdala svoju dušu Bohu.

Kondák, hl.4:

Da ukrasíjsja dnés Cerkov porfí-roju slávnoju, omočénoju ot čistych krověj Agáfii mučénicy: rádujsja vopijjúšči, katánskaja pochvaló.

Nech sa okrášli dnes Cirkev slávnym purpurovým rúchom, omočeným od čistej krvi mučenice Agáty spievajúc: Radujsa katanská pochvala.

*Podľa knihy
Žitija svjatych sv. Dimitrija Rostovskoho
spracoval bohoslovec Alexander*

„Prečo nám dal Isus Kristus iba jedno hlavné prikázanie? Nie je to málo?“

Odpoveď: „To, že Boh pomenoval hlavným iba jedno prikázanie a to prikázanie o láske k Bohu a potom ešte jedno jemu podobné o láske bližným, nie je málo, pretože v tomto prikázaní sú v krátkosti a niekoľkými málo slovami zhrnuté aj všetky ostatné Božie prikázania. Ten, kto úprimne miluje Boha a ľudí z celého srdca, duše a mysle, určite nebude vyslovovať Božie meno len tak bez úcty, „na uvoľnenie“, zo zlozvyku alebo dokonca ako nadávku, nebude okrádať ľudí, nebude smilstvom alebo cudzoložstvom vyháňať Svätého Ducha zo svojho tela a zneuctovať ním iného človeka, nebude milovať peniaze alebo hocijaké veci a uctievať ich namiesto Boha, nebude ľudí zabíjať, ani im všelijako ubližovať, ohovárať a hanobiť a nebude ani ignorovať Boží a svätý deň – nedeľu. Kto miluje Boha a ľudí, ten jednoducho nechce robiť žiadne zlo. Žiadny zoznam prikázaní, ani desatoro v Starom Zákone nevymenováva úplne dopodrobna všetky druhy a formy cností a hriechov. Isus Kristus povedal, tak ako aj v iných prípadoch, iba to hlavné, a apoštolov a ich nástupcov – pastierov povolal k tomu, aby ľuďom vysvetlili podrob-

nosti. Preto napríklad apoštoli vo svojich listoch už spomínajú oveľa viac cností a hriechov.

Z toho, že prikázanie o láske k Bohu a bližným je hlavné prikázanie, vyplýva ešte jeden veľmi vážny a ľuďmi takmer úplne nepochopený záver. Keď prikázanie o láske k Bohu je prvé a najväčšie, potom neláska voči Bohu a ľuďom je prvý a najväčší hriech. Ak láska je súhrnom všetkého dobra, potom neláska alebo inak povedané nenávisť je súhrnom všetkého zla. Tak ako každý dobrý skutok je prejavom lásky k Bohu a bližným, tak každý hriech je prejavom nenávisťi voči Bohu a bližným. Preto každý, kto akýmkoľvek spôsobom hreší (úplne akýmkoľvek), mal by si uvedomiť, že sa tým prejavila väčšia alebo menšia, ale žiaľ naozajstná nenávisť voči Bohu a ľuďom. Preto apoštol Jakub hovorí aj opačne: kto porušil jediné (ktorékoľvek) prikázanie, porušil celý Boží Zákon.“

jerej Štefan Pružinský, ml

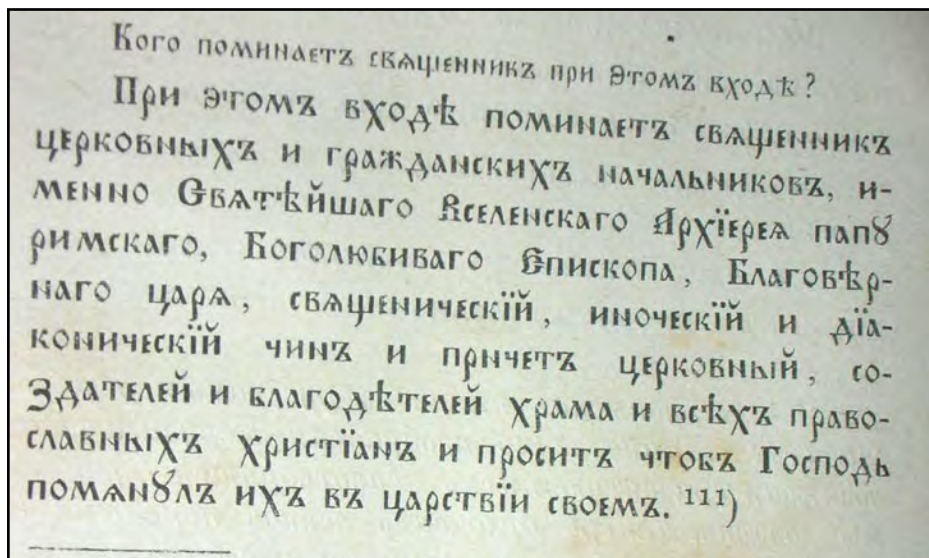

Liturgika uniatského kňaza Jevgenija Fencika (1844-1903) bola vydaná v Budapešti v roku 1878 z fondu prešovskej uniatskej eparchie. Napísaná bola rusko-rusínskou miešatinou a starým cyrilským písmom. Išlo o formu otázok a odpovedí, kde autor na 340 stranách textu, vymenoval a objasnil sväté Tajiny, vysvetľoval význam liturgických predmetov, sviatkov, úkonov a obradov „vostočnoj cirkvi“ (Fencik, 1878, s. 208).

Táto kniha „*bola pre svoj pravoslávny duch v celom náklade uložená na gréckokatolíckej konzistórii v Prešove, aby sa nedostala medzi ľud*“ (Aleš, 1998, s. 30). Niekoľko kusov, sa však predsa podarilo zachrániť a dostať medzi veriaci ľud. Preto je dnes možné prečítať si, čo v nej bolo tak nebezpečne pravoslávne.

Hneď pri druhej otázke, aký úžitok má liturgika, nájdeme odpoveď. „*Liturgika velika poľza, ibo naučaeť nas razumiti cerkovnoe bohosluženie i črez to ukripljajet našu privjazannost' k viri pravoslavnoj i jeja sviatym obrjadam, i takim sposobom ulehčajet nam dostihnuti spasenie.*“ (Fencik, 1878, s. 1).

Pri otázke, koho spomína kňaz pri Veľkom Vchode, nájdeme túto odpoveď. „*Pri etom vchodi po-minaje sviaščennik cerkovnych i hraždanskich načal'nikov, imenno Svjatijšaho Vselenskaho Archijereja papu rimskaho (Nedivme sa, veď ide o uniatskeho autora - pozn. autora), Bohuljubivaho Jepiskopa, Blahovirnaho carja, svjaščeničeskij, inočeskij i diakoničeskij čin i pričet cerkovnyj, sozdatelej i blahoditelej chrámu i vsich pravoslavnych chris-*

tian i prosit čtob Hospod' pomjanul ich v carstvii svojem.“ (Fencik, 1878, s. 164).

Pri otázke, kto zostavil Symbol pravoslávnej viery, nachádzame túto odpoveď. **„Etot symbol pravoslavnoj viry sostavili sv. otcy na Nikejskom i Konstantinopol'skom vselenskoch soborach, dlja toho i nazyvajetsja symbolom viry Nikeo-Konstantinopol'skim.**“ (Fencik, 1878, s. 171).

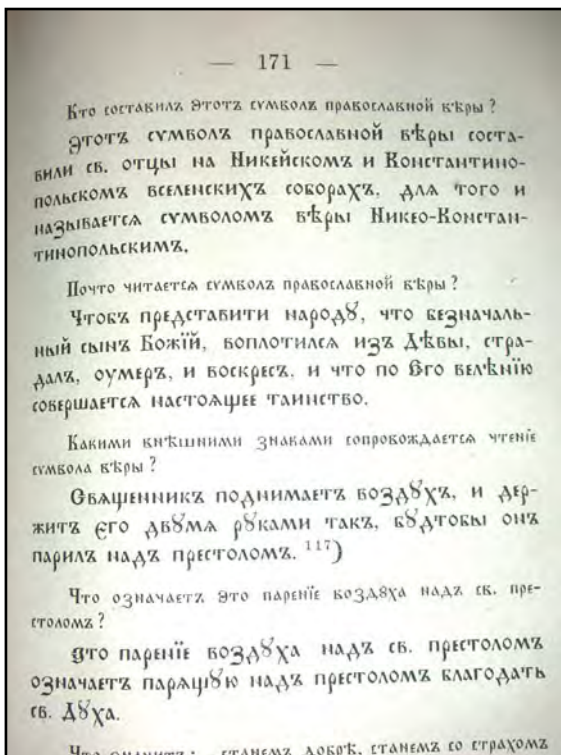
Hneď nasleduje ďalšia otázka. Prečo sa číta symbol pravoslávnej viery? Odpoveď znie: **„Čtob predstaviti narodu, čto beznačal'nyj syn Božij, voplotilsja iz Divy, stradal, umer, i voskrese, i čto po Jeho veliniju soveršaetsja**

nastojasčije tajinstvo“ (Fencik, 1878, s. 171).

Pri otázke čo je Myropomazanie, môžeme nájsť zase takúto odpoveď. **„Miropomazanie jest' tajna, v kotoroj novookreščennyj črez pomazanie sv. mira polučajet blahodat' sv. Ducha, čtoby viru pravoslavno-christianskuju tverdiťse poderžal i no christianski žil**“ (Fencik, 1878, s. 221-222).

V časti o sviatkoch sa spomínajú skoro všetky, avšak márne v nej budeme hľadať sviatok prvej nedele Veľkého pôstu, Nedelu Svätého Pravoslávia. Tento tam nenájde.

pripravil jerej Marián Derco

Ked' sa budeš modliť za upokojenie duše zosnulého, prinúť sa zaňho pomodliť z celej svojej duše, pamätajúc na to, že je to tvoja veľká povinnosť, nie len povinnosť kňaza. Predstav si, ako zosnulý potrebuje pokoj, ako veľmi potrebuje modlitbu živých, členov jediného Tela Cirkvi, ako zlí duchovia od anjelov vyžadujú jeho dušu a ako sa ona trasie nevediac, aký osud ju čaká naveky. Veľmi veľa znamená pred Hospodinom modlitba plná viery a lásky za zosnulého. Predstav si ešte, aký je pre teba potrebný pokoj, keď si zviazaný hriechom, ako sa vtedy horlivo modlíš, s akou úprimnosťou, horlivosťou, vrúcne k Hospodinovi a Prečistej Bohorodičke, a ako sa tešíš a oslavuješ, keď po úprimnej modlitbe dosiahneš odpustenie hriechov a duševný pokoj. Tak je to aj s dušou zosnulého, aj jeho duša potrebuje modlitbu, aj jeho duša potrebuje upokojenie, ktoré môžeš zaňho vyprosiť ty - vrúcnou modlitbou, spomínaním na jeho dušu a osobitne prinášaním

za neho nekrvavej obete. Za zosnulých sa modli tak, akoby sa tvoja duša sama nachádzala v pekle, v plameni a ty sám by si bol mučený. Preciťuj ich utrpenie svojim srdcom a horlivo, veľmi horlivo sa modli za ich upokojenie v mieste hojnosti, v mieste pokoja, kde niet bolesti, zármutku a vzdychania, ako je to spomínané aj počas Liturgie v čase modlitieb za zosnulých.

Modli sa k Hospodinovi za upokojenie zosnulých praotcov, otcov i bratov svojich každodenne, ráno i večer, nech pamätáš aj ty na smrť a nech neuhasína v tebe nádej na budúci život po smrti, nech sa každodenne pokoruje tvoj duch myšlienkou na tento skoro pominuteľný život.

*podľa knihy sv. Jána Kronštadtského –
O modlitbe, spracoval bohoslovec Michal*

O (správnom) žehnaní sa

Pravoslávni kresťania sa žehnajú pred modlitbou, po vojdení do chrámu, počas bohoslužieb, pred a po jedle, pred a po vykonaní každej práce. Znak kríža svedčí o tom, že vyznávame vieru v Isusa Christa a v Svätú Trojicu. Miernym uklonením sa po prežehnaní vyjadrujeme svoju pokoru pred Bohom.

Pri žehnaní sa spoja tri prsty: palec, ukazovák a prostredník, symbolizujú Svätú Trojicu: Boha Otca, Boha Syna a Boha Ducha Svätého. V tejto Trojici, trojjedinom Bohu niet prvého ani posledného, väčšieho ani menšieho, no všetky tri Osoby sú si rovné. Zvyšné dva prsty symbolizujú dve prirodzenosti Isusa Christa: božskú a ľudskú, keďže bol Bohom aj človekom zároveň – bol pravým Bohočlovekom.

Prežehnávanie sa podľa učenia svätých otcov je potrebné robiť takto: zložíme tri prsty pravej ruky, položíme ich na čelo hlavy, na brucho, na pravé rameno a napokon na ľavé rameno. Keď sa prežehnáme, ukloníme sa. O tých, ktorí sa žehnajú všetkými piatimi prstami, alebo len mávajú rukou vo vzduchu, alebo po svojich prsiach, hovorí svätý Ján Zlatoústý nasledujúce slová: „Tomu nepríčetnému mávaniu sa radujú zlí duchovia. Ale, ak prežehnanie vykonávame správne, s vierou a zbožnou úctou, zastrašuje zlých duchov, utišuje hriešne vášne a priťahuje Božiu milosť.“ Z týchto slov môžeme vidieť, aké je veľmi dôležité správne sa žehnať!

O sile prežehnania sa nám hovorí aj svätý Ján Kronštadtský – čudotvorca: „Zobrazujúc na sebe znamenie kríža ver a neprestajne pamätaj na to, že na kríži sú pribité tvoje hriechy. Keď upadneš do hriechu, hneď ho úprimne oľutuj a urobiac na sebe znamenie kríža, povedz: Hospodine! Ty, ktorý si na kríž pribil naše hriechy, pribi na kríž aj tento môj hriech a zmiluj sa nado mnou podľa Tvojej veľkej milosti (Ž 50, 3), - a očisti sa tvoj hriech.“ A ďalej vysvetľuje, prečo kladieme prsty na čelo, brucho, pravé a ľavé rameno: „na čelo – na zobrazenie Otca, ktorý je nestvorený rozum; nižšie, na brucho – na zobrazenie Syna, večne sa rodiaceho pred všetkými vekmi z útrob Otca a napokon na ramenách – na zobrazenie Ducha Svätého, ktorý je sila Hospodinova alebo rameno Hospodinovo, ako je povedané: „rameno Hospodinovo komu bolo zjavené“ (Jn 12, 38) alebo „vzniesla sa nado mňa ruka Hospodinova“ (Ez 3, 22) – t. j. Duch Svätý. A ďalej dodáva: „Ešte obraz svätej Trojice v človeku: mysliaci rozum – je obrazom Boha Otca; srdce, v ktorom prebýva a zobrazuje sa rozum – je obrazom Syna Božieho, Premúdrosti Božej; a ústa – cez ktoré vychádza to, čo je v mysli a na srdci, sú obrazom Ducha Svätého.“

Snažme sa preto žehnať správne, tak ako nám to kážu svätí otcovia a Tradícia, s láskou v srdci a privolávajme tak dôstojne Božiu milosť a meno nášho Hospodina a Spasiteľa Isusa Christa. Amiň.

spracoval: *bohoslovec Michal*

Duchovná askéza kresťana nebola nikdy ľahká. Musí bojovať nielen so zjavnými pohoršeniami sveta a s vlastnou vnútornou skazenosťou, nielen „s krvou a telom... ale s duchovnou mocou zla v podnebeských oblastiach“ (Ef 6, 12)

Okrem rozhodujúceho posilnenia, ktoré dáva človeku účasť na živote Cirkvi, utešuje kresťana vedomie, že je veľký „oblak svedkov“ tých, ktorí prešli tým istým bojom a preto môžu pomôcť a poučiť tých, ktorí idú v ich stopách. Duchovná skúsenosť mnohých askétov je zhromaždená vo vykryštalizovanej forme v spisoch svätých otcov. Z nich možno čerpať duchovnú múdrosť vtedy, keď ťažko je najstížiťé príklady a učiteľov duchovného života, ako to často býva v našej dobe.

Tichá radosť učenia otcov, ak prichádza v mníšskej cele nejakého starca (*mních s veľkými skúsenosťami v duchovnej askéze*), alebo pri čítaní kníh, je základom pravoslávneho zbožného života. Otcovia učia: “Ten, kto sa učil pokore, ten sám bude vypočutý a smelo predstúpi pred Ukrižovaného.” Lebo ukrižovaný Hospodin sám “bol poslušným až do smrti, a to do smrti na kríži” (Flp. 2,8)

*Prevzaté z knihy: AKO VERÍME – Arcibiskup Pavel
bohoslovec Zdenko Varga*

Aby sme mohli zvíťaziť nad vrtkavosťou ľudí, nad ich chybami, nad ich hlúposťou, je potrebné pochopiť „tajomstvo lásky“, ktoré dnešný svet nepozná. Kým nenájdeme toto tajomstvo, zbytočne sa budeme usilovať zmeniť ľudské osudy. Musíme dúfať, veriť v lásku, dôverovať ľuďom, skočiť do neznáma a úplne sa spoľahnúť na Boha. Musíme mať nádej, lebo nádej, ktorá sa obáva rizika, nie je nijaká nádej. Z nádeje, ktorú máme, z nás prejde do budúcich pokolení a oživí ich; ale ak vo vás umrie, budúce pokolenia budú mŕtvy ľudia. Kto aspoň trochu miluje, stáva silným a aj malou iskierkou ju zobúdzda, nádej vecí je kotvou sveta. Tak ako dážd dobre ako

zvlhčuje pôdu, ktorá je skyprená, a nie pôdu, ktorá je tvrdá cesta, tak aj Božia milosť pracuje iba v tom srdci, ktoré je pripravené silnou vôľou, tým silným „chcem“ a ochotou spolupracovať s Božou milosťou. Ak sa Božej milosti otvoríme, tak budeme naplnení. Nebude v nás duch odsudzovania, posudzovania alebo závidí, ale duch Isusovej priazne, žičlivosti a lásky. Musíme si uvedomiť, že mnoho zmôže sila ducha, mnoho viera, mnoho nádej, ale všetko zmôže láska, lebo niet väčšej moci nad láskou. Láska víťazí nad všetkým! Naša záchrana je jedine v náručí nekonečnej Božej lásky.

pripravila Zuzka Sadilková

Milosrdenstvo

Neďaleko veľkého mesta išiel po starej ceste jeden starček, ktorý bol chudý a chorľavý. Mal pomalú chôdzu, zakopával, boľavé nohy si ledva ťahal za sebou. Jednoducho povedané: obtrhané šaty len tak na ňom viseli. Hlava mu padala únavou. Bolo na ňom vidieť, že už nevládze ďalej kráčať. Sadol si teda na neďaleký kameň, ktorý ležal pri ceste. Hlavu si oprel do dlaní, ktoré sa za malú chvíľku naplnili slzami.

Začal spomínať... Spomínal na to, ako i on bol kedysi zdravý a bohatý, ako stratil zdravie a bohatstvo rozdal kamarátom i nekamarátom, každému, kto potreboval. A teraz nemá ani kúsok chleba a všetci ho odvrhli. V skutočnosti mu už len zostávalo jedno a to chodiť a prosiť almužnu. Ťažko mu bolo na srdci. Slzy mu kvapkali a kvapkali na prašnú cestu.

Zrazu začul ako ho niekto volá, zdvihol utrápenú hlavu a uvidel pred sebou neznámeho človeka, ktorý mal spokojnú a láskavú tvár. Oči dobrotivé a celkový výzor mal ako anjel.

- Ty si všetko svoje bohatstvo rozdal – ozval sa k nemu neznámy muž. A teraz plačeš, lebo si urobil dobrú vec?

- Nie, neplačem preto – odpovedal mu starček, len viem, že už zomieram.

- A ty nemáš nikoho, kto by ti podal pomocnú ruku pokračoval neznámy. Nemáš nikoho, kto by sa nad tebou zľutoval.

Starček nič neodpovedal, len sa zamyslel.

- Tak ty teraz tiež nebuď hrdý, natični ruku, daj aj ty druhým šancu ukázať ich milosrdenstvo a dobré srdce. Starček podvihol zrak na neznámeho, no neznámeho už nebolo. Medzi tým sa k nemu z diaľky približoval náhodný okoloidúci.

V tej chvíli starček natiahol ruku, aby si popýtal almužnu. Keď to ten okoloidúci uvidel, surovo sa na neho pozrel a odvrátil od neho tvár. Nedal mu nič. No o malú chvíľu prechádzal okolo ďalší človek, ktorý keď videl starčeka ako prosí almužnu, hneď mu podal pár drobných.

Starček si kúpil za tie peniaze kúsoček chleba a masla. A srdce sa mu zaplnilo neskutočnou láskou a nádejou, že dobrí ľudia ešte existujú.

Z orlej výšky

Na vrchu obrovského útesu mala hniezdo jedna orlica, kde sa snažila vysedieť vajíčka. Keď už pocítila, že sa vo vajíčkach začína prebúdať nový život, veľmi sa poradovala, no zároveň aj zarmútila.

Čo len vyrastie z mojich mláďat? Čo ich čaká vo svete? – znepokojovala sa orlia mať. Chlad, krúpy, divá zver, no hlavne ľudia sú pre nich večným nebezpečenstvom. Tieto bytosti, ktoré sa považujú za rozumné, ich môžu chytiť a zavrieť ich do kletky, kde stratia nielen prírodu, ale aj slobodu. Potom už nikdy nevyletia do nekonečného neba. Toto všetko trápilo láskavé materinské srdce, pritom neustále zohrievala svojim telom nasledovateľov rodu

„Koľko len nás bolo na začiatku? A koľko je nás teraz?“ Povzdychla si.

Orlica ostražito pozorovalo okolie, keď v tom sa nad útesom vo výške objavil otec jej mláďat. On jej starostlivo prinášal každý deň potravu, aby ona ani na chvíľku nemusela opustiť drahocenné hniezdo a ich milované deti.

Orlovi bolo ľúto svojej ženy, pretože už veľmi dlhú dobu sedela na vajíčkach bez toho, aby vzlietla a videla toľkej krásy ako on každý deň. No jej materinský cit jej nedovoľoval opustiť svoje malé orlíčatá.

„Ako by som ju potešil“ – rozmýšľal mocný vták. Keď v tom sa k nemu z okolitých hôr doniesli nejaké zvuky. „Nie, to nie je štebot vtákov, ani mečanie oviec.“ Zvuky vychádzali z nejakej lesklej skrinky, ktorá ležala na kameni, kde ju položil pastier oviec.

Nastala taká doba, keď už ľudia nemôžu vydržať bez modernej techniky. Nestačí im krása prírody a spev vtákov. Vymysleli niečo také, čo je hlučnejšie ako zurčanie potôčika či cvrlikanie cvrčkov. „Podarujem ja teda svojej žene túto zázračnú škatuľku. Nech sa pozrie na to, ako žijú tí, ktorí chodia dole po zemi a nelietajú hore do oblakov“.

Vyčkal na vhodnú chvíľku, kedy si pastier odbehol za ovcami, a strmhlavo zlietol na zem. Uchmatol rádio a odniesol ho orlice. No netešila sa orlica z takéhoto vzácneho daru, skôr bola vydesená a zaskočená. Z rádia vychádzali všelijaké divné zvuky, zavíjanie a kvílenie

„Tieto divné zvuky mi nedovoľujú ľúbiť moje mláďatá. Ako keby som počula zvuky z podsvetia. To len skazí naše orlíčatá“ – a zhodila hraciu krabičku dolu z útesu.

Na radosť pastiera sa rádio nerozbilo, ale sa zachytilo na konári stromu a naďalej vydávalo rôzne zvuky sveta.

Z detstva profesora

Teraz je zo mňa vzdelaný profesor, ale keď som bol malým chlapcom, všetko bolo úplne iné. Chcel som vždy všetko vedieť a všetko poznať. Nerád som počúval poučné slová, a sám som chcel prísť na to, prečo sa toto, alebo tamto nespí...
Povedali:

- Dnes je vonku mráz, nechytaj holou rukou kľučku na vchodových dverách.

- Prečo ju nemám chytať? Veď každý deň ju chytám. Prečo práve dneska ju nemám chytať?

A nie, nemám ju síce chytať rukami, ale jazykom sa jej môžem vyskúšať dotknúť.

No čo sa zrazu stalo!!! Všade po ulici bolo počuť chlapcov vreskot!

Zbehli sa všetci, čo boli doma a uvideli, ako chlapec stojí primrznutý k dverám. Ale ako mu pomôcť? Nemohli ho odtrhnúť, lebo jazyk mu primrzol k medenej kľučke na dverách. Čo robiť?

Vtedy dedkovi v hlave skrsol nápad: – čo keby sme ho poliali teplou vodou. Podarilo sa, ale koľko slz sa prelialo!

Časom sa jazyk zahojil. Z chlapca sa stal dospelý muž. Profesor, ktorý učí detí na základe vlastných skúseností z detstva a stále hovorí:

- Kto bol sám neposlušný za mlada, u toho človeka nielen deti budú neposlušné, ale ešte aj vnuci počúvať nebudú... keď sa nepokajú.

Milé detičky, v tomto čísle *Istiny* máme pre vás pripravené nové úlohy. Za ich vyriešenie môžete získať pekné ceny, tak neváhajte a smelo sa pusťte do riešenia! Stačí len ozaj málo: poslať nám riešenia s vašou adresou do redakcie *Istiny* na adresu:

**Istina,
Bayerova 8,
080 01 Prešov**

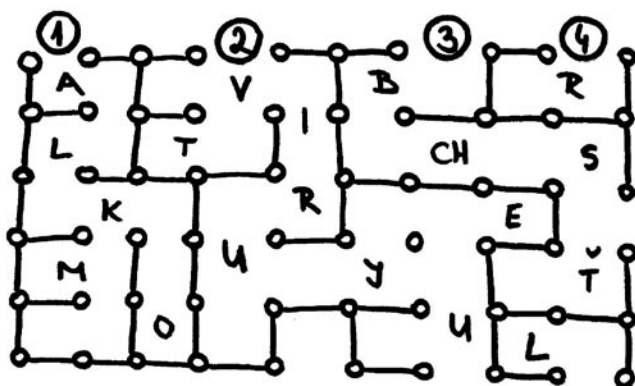
Na vaše riešenia sa už teraz teší vaša Ad'ka, ktorá pre vás pripravuje ďalšie úlohy.

1. Ak sa budete riadiť nasledujúcou legendou a pripojíte k znaku správne písmenko, dostanete odpoveď tejto úlohy. Stačí, ak nám napíšete vyhlásené znenie, ktoré ste dostali.

P	A	O	V	U	Ň	CH	S	E	R	I	T

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

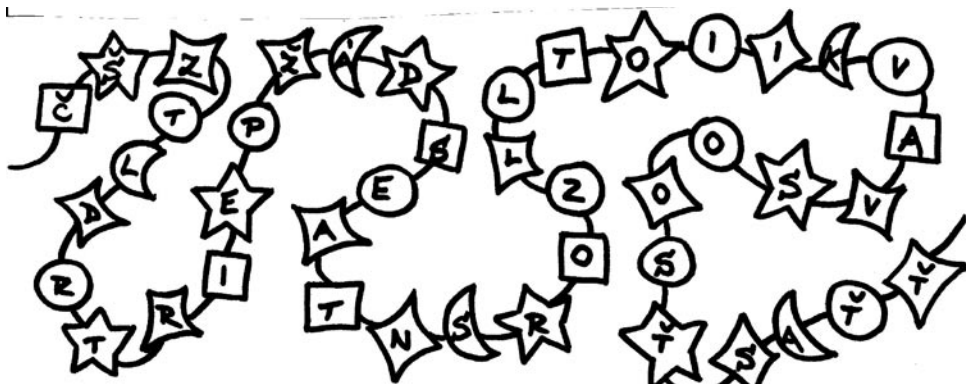
2. Týmto labyrintom vedie iba jedna správna cesta, ktorá nám ukrýva jedno slovičko. Ak nájdete správne číslo vchodu do labyrintu, ktorý vás zavedie až do cieľa a po ceste zároveň postupne zozbierate písmenka, dostanete znenie tejto úlohy. Takže ktorou cestou sa dostaneme ku krížiku a aké je riešenie tejto úlohy?

3. Ďalšou úlohou je nájsť a vyfarbiť takú cestu, aby ste zároveň zozbierali všetky kuželky...

4. Istík s Istinkou si chceli urobiť náhrdelník, v ktorom boli zároveň ukryté dobré vlastnosti. Skúste postupne zozbierať rovnaké gorálky, pospájajte písmenka a napíšte nám, aké slovíčka vám vyšli.

Pokora je nevyhnutná v duchovnom raste každého kresťana. Bez nej aj naše duchovné hrdinstvá neznamenia nič. O tom hovorila aj jedna egyptská pustovníčka Sinklitikija. Povedala, že tak ako nie je možné zostrojiť drevenú loď bez jediného klinca, tak nie je možné spasť sa bez pokory. V živote kresťana sú drevené dosky dobré skutky a klince pokora. Optinský starec Anatolij na otázku, ako sa spasť povedal: „Začínaj s pokorou, konaj s pokorou, umieraj s pokorou a pričleníš sa k svätým.“ Aj zakladatelia optinskej pustovne, prepodobní Lev, Mojsej a Makarij, sa prvom rade snažili v dušiach svojich učeníkov vzbudiť pokoru a krotkosť. Považovali ju za základ duchovného života kresťana. Pokora nám otvára nebeské dvere. Bez nej nikto nevojde do Božieho Kráľovstva.

Keď Boh daruje človeku nejaký duchovný dar, nie je to pre jeho skutky, či zásluhy, ktoré vykonal, ale pre jeho pokoru. Len čo sa u človeka prejaví pýcha, Boh mu dar zoberie. Takýchto prípadov poznáme veľa zo životov svätých.

Diabol, nepriateľ ľudského rodu, človeku závidí jeho možnosť spásy. A preto sa snaží človeka všemožným spôsobom oň pripraviť. Pokúša nás myšlienkami, ale aj cez ľudí, ktorí nás niekedy nespravodlivo odsudzujú, alebo aj fyzický napádajú. Raz k jednému starcovi prišla posadnutá žena. Keď diabol uvidel starca, cez ženu ho silne udrel po líci. Ale starec nastavil

aj svoje druhé líce. Démon túto pokoru nezniesol a vyšiel zo ženy.

Jediná možnosť, ako človek môže zlého poraziť je pokora, ktorú ten neznesie. Diabol dokáže robiť všetko čo aj človek. Vie konať veľké asketické skutky, ale nevie sa pokoriť. Prepodobný Makarij Egyptský niesol do svojej izby palmové listy, z ktorých plietol košíky. Po ceste stretol diabla, ktorý ho chcel udrieť, ale nemohol. Diabol sa obrátil k svätému a povedal: „Makarij, veľmi pre teba trpím, pretože ťa neviem nijako premôcť, hoci konám všetko ako ty. Postíš sa? Aj ja nič nejem. Nespíš? Ani ja nespím. Iba v jednom ťa neviem predísť, v tvojej pokore.“

Aby človeka diabol oklamal, používa aj iný spôsob. Berie na seba podobu anjelov, svätých, ale aj samotného Christa a tak sa zjavuje človeku. Raz sa v podobe anjela démon zjavil jednému egyptskému pustovníkovi. Prišiel so slovami: „Som archanjel Gabriel a bol som poslaný k tebe.“ Ale starec mu jednoducho a pokorne odvetil: „Nie si ty náhodou poslaný k inému starcovi? Pretože ja nie som toho hoden, aby ku mne Boh posielal anjela.“ Po týchto slovách diabol zmizol.

Raz prišla jedna žena k optinskému starcovi Anatolijovi, aby poprosila požehnanie na život osamote v modlitbe, pôste a bdení. Tu jej starec povedal: „Ani diabol neje, nespí, ale všetko je to márne, lebo mu chýba pokora. Preto sa ty v prvom rade pokor pred Bohom, pred ľuďmi, pred všetkými

a vo všetkom, lebo toto je najväčší skutok.“

Pod slovom pokora chápeme pokoj. Pokorný človek stále prebýva v pokoji s Bohom, so sebou samým a s inými ľuďmi. Svätí nám hovoria, aby sme stále v sebe chránili pokoru a vtedy budeme spokojní. No okrem pokoja človek získava aj radosť a prestáva vnímať starosti, ľudský zmätok a márnosť. Keď sa bude človek vo svojich životných skúškach utiekať s pokorou k Bohu, vtedy vždy nájde správne riešenie problémov.

Pokorný človek zabúda na svoje dobré skutky, ale všetky svoje úspechy pripisuje Bohu. Sám na sebe vidí stále viac a viac nedostatkov. Raz poslušníci otca Arsenija Veľkého začuli ako sa svätý modlí: „Bože, neopúšťaj ma! Nič dobré som pred Tebou neurobil, ale daruj mi cez svoju milosť záchranu mojej duše.“ Tak sa modlil jeden z veľkých svätých Pravoslávnej cirkvi, ktorý nevidel svoju svätosť, ale naopak svoju hriešnosť. Keď svätý Sisoj Veľký ležal

na smrteľnej posteli, zišli sa okolo neho iní pustovníci. Prišiel aj svätý Antonij Veľký. Keď uzrel tvár svätého Sisoja, ktorá bola naplnená Božím svetlom, povedal: „Aha, vidím tvár proroka.“ O niečo neskôr sa tvár svätého ešte viac zablysla. Vtedy svätý Antonij odvetil: „Teraz vidím tvár apoštola.“ O malú chvíľu sa otec Sisoj začal zhovárať s neviditeľnými anjelmi. Prítomní bratia sa ho opýtali: „S kým sa otče zhováraš?“ „Prišli anjeli, aby ma zobrali, no ja ich prosím o trochu času na pokánie.“ Tu mu mnísi povedali: „Ty otče? Ty už sa nepotrebuješ viac kajať!“ „Ja?!“ - povedal svätý, „veď som sa kajať ešte ani nezačal!“ V tom sa jeho tvár naplnila neskutočným svetlom.

Pokorný človek hoci sa považuje za najväčšieho hriešnika, ale nezúfa. Svoje východisko nachádza v Božej milosti a úplne sa podriaďuje Božej vôli. Príkladom najväčšej pokory je vtelenie Isusa Christa. On, Boží Syn, sa ponížil, prijal vôľu svojho Otca, trpel a zomrel potupnou smrťou kvôli hriešnemu človeku. Každý, kto sa oblečie do odevu pokory, oblieka sa do samotného Christa. Naučiť sa pokore, znamená neustále myslieť na svoje hriechy a tiež na svoju nemohúcnosť. To znamená, že človek nič nemôže vykonať sám, jedine s Božou pomocou. A preto aj samotnej pokore nás môže naučiť jedine Hospodin.

Literatúra: Prot. Tulupov Vjačeslav. Odejanije Božestva ili o tom, kak priobresti smirenije. Ves Sergijev Posad, 2001. ISBN 5-93585-004-4

Mgr. Katarína Krušková

Nátierka z droždia

1 cibuľa
2 droždia
horčica
čierne korenie
olej

Na oleji orestujeme pokrájanú cibuľku, pridáme droždie a miešame kým nezhustne, potom primiešame horčicu a čierne korenie podľa chuti.

Jablkové placky s ovocnou omáčkou

4 väčšie jablká
cukor
múku
1 kompót menšieho bobuľového ovocia
2 PL kukuričného škrobu
olej

Placky:

Jablká ošúpeme, zbavíme jadrovníkov a nastrúhame na hrubšom strúhadle, pridáme toľko múky, aby sme vytvorili hustejšie cesto (záleží

od šľavnatosti jablák), pridáme cukor podľa chuti. Na oleji opekáme placky do zlata.

Omáčka:

Odložíme si trochu šťavy z kompótu a rozmiešame v nej kukuričný škrob, zvyšok kompótu privedieme do varu a pridaním šťavy so škrobom uvaríme puding (ak sa vám nezdá kompót dostatočne sladký, pridáme cukor), týmto polievame placky.

Viedenské vanilkové rožky

100 g najemno pomletých orechov (môžu byť lieskové, vlašské alebo mandle, podľa toho, aké máte najradšej, alebo v špajzy:)

300 g hladkej múky

100 g práškového cukru

200 g stuženého rastlinného tuku

štipka soli

Práškový a vanilínový cukor na obaľovanie

Všetky suroviny zmiešame a vypracujeme krehké cesto, zabalíme do alobalu a necháme v chladničke 2 hodiny oddýchnuť. Rúru vyhrejeme na 190°C. Z cesta tvarujeme rožky uložíme na plech a pečieme 10 až 12 minút do zlata. Ešte horúce rožky obaľujeme v práškovom cukre zmiešanom s vanilínovým cukrom.¹

¹ TEUBNER, CH. - WOLTEROVÁ, A.: Pečieme s pôžitkom, Bratislava, 1994, s. 125

Ako sa dá zvíťaziť nad hriechom?

Ak chceme ľahšie zvíťaziť nad hriechom, je potrebné, aby sme sa najskôr vyznali vo svojich myšlienkach, aby sme vedeli rozlišovať najtajnejšie: dobré i zlé myšlienky, aby sme rozpoznali myšlienky, ktoré vedú k spaseniu, a myšlienky, ktoré vedú k zatrateniu.

Daj si pozor na svoje myšlienky, lebo všetky myšlienky je počuť až v nebesiach (blažený Augustín).

Zlé, úbohé, skryté myšlienky sú zdrojom pre reč diablov, démonov a sú predchodcom utrpenia a strádania (svätý Grigoriј Sinait).

Keď vás napadne hanlivé slovo, hneď pokľaknite k modlitbe a prosťte Hospodina, aby sa to už vo vašej mysli neopakovalo (starec Georgij Zlatvornik).

Premýšľajte o Bohu, je životom a žiarou duše.

Jedinou škaredou myšlienkou je možné stratiť mnohoročné úsilie o spasenie. Tak je potrebné žiť stále v bázni pred Bohom a ostražito sa starať o svoje srdce (starec Georgij Zlatvornik).

Nech je Isus Christos prvým a neustálym prameňom naučenia sa nášho rozumu a srdca.

Pokušenie, zlé myšlienky zasieva nepriateľ. Opačne pôsobia dobré myšlienky. Horlivý christijan ich má opatrovať ako vo svätyni s pomocou: znamenia kríža, svätenej vody, svätého oleja, vzývaním mena Isusa Christa v modlitbe, čítaním Svätého Písma. To sú blahodarné prostriedky dané Bohom na vyliečenie od zlého a pre potešenie. Je potrebné sa k nim obracať stále, veď by bolo viac než hlúpe mať v rukách také bohatstvo a nevyužiť ho!

Upravené a doplnené z Hlasu pravoslavia

Pripravila: Andrea Gmotričová

V sobotu 6. decembra 2008 v deň sviatku sv. Mikuláša deti z humenských základných škôl, ktoré navštevujú hodiny náboženskej výchovy spolu s členmi Bratstva pravoslávnej mládeže na Slovensku - skupina Humenné, pripravili pekný Mikulášsky program, ktorý začal v našom chráme v odpoľudňajších hodinách Blahodarstvenným molebenom, po ktorom deti zaspievali pár pekných pesničiek a príbehmi z jeho života priblížili prítomným osobnosť sv. Mikuláša.

No a aký by to bol Mikulášsky program bez Mikuláša? Ten do chrámu zavítal práve vo chvíli, keď ho deti a všetci prítomní v chráme ospevovali tou nádhernou piesňou „O kto kto Nikolaja ľubít...“. So sebou doniesol aj množstvo sladkostí, ktoré s radosťou rozdával prítomným deťom v chráme, keďže sa od ich duchovného otca Petra dozvedel, že humenské deti radi prichádzajú do chrámu, modlia sa k Bohu a prosia o pomoc a požehnanie od Boha pre svojich rodičov, krstných rodičov, kamarátov proste pre všetkých okolo seba, že s radosťou chodia do škôl a navštevujú aj hodiny pravoslávneho náboženstva, aby sa naučili niečo nové a v neposlednom rade pomáhajú svojim rodičom a robia im v živote radosť. A keďže sv.

Mikuláš je poslom od Boha, veľmi sa zaradoval a určite bude Bohu o deťoch z Humenného a iných miest a dedín, ktoré v týchto dňoch navštívil a ešte navštívi rozprávať veľa pekného. Keďže mal pred sebou ešte veľmi dlhú cestu s humenskými deťmi sa rozlúčil, ale sľúbil im, že o rok príde zas. No neopustil nás na celý rok. On videl v našom chráme, že máme jeho ikonu a tak povedal, že ak budeme mať potrebu sa s nim porozprávať alebo

poprosiť o radu či pomoc, máme k nej prichádzať zo svojimi starosťami a on v tej chvíli príde k nám neviditeľným spôsobom, ako prišiel veľakrát k ľuďom, ktorí boli v núdzi, aby nám pomohol, vnútorne potešil a poprosil za nás o pomoc v ťažkých chvíľach aj u nášho milujúceho Boha.

Zdroj: www.pcohumenne.orthodox.sk

Košická mládež na návšteve detského domova

Počas sviatočného obdobia prišla naša mládežníčka Janka s nápadom, že by sme mohli navštíviť nejaký detský domov v našom meste. A tak sme sa v jedno poobedie počas sviatkov (7. januára) do jedného takého zariadenia vybrali. Je to nevelký detský domov rodinného typu, kde je zopár detí rôzneho veku. No takmer všetky vedia hrať na nejaký hudobný nástroj alebo spievať. A zábava sa mohla začať... Veselo nám hrali a spievali a na oplátku my zasa im. Bavili sme sa spolu, rozprávali, spievali a hrali sa. Všade bolo počuť spev, hudbu a smiech. Radosť detí bola veľká (a naša taktiež). Dokážu sa tešiť z úplne jednoduchých vecí (čo bolo vidieť aj na ich tvárach). V tom sa môžeme od

nich veľa naučiť, veď Kráľovstvo nebeské získame, keď budeme presne ako tie deti – jednoduchí, nevinní, s čistým srdcom, nenároční, tešiaci sa z vecí okolo nás, rozdávajúci radosť. Deti okrem spevu našich kolied a spoločnej zábavy dostali aj darčeky. Keď nastal čas nášho odchodu, bol som smutný a povedal som si: „Prečo tak skoro?“ Táto veta vyslovená po niekoľkohodinovej spoločnej zábave azda najlepšie vystihuje to, ako sme sa tam cítili. Sláva Bohu, že sme tu mohli byť, veľmi nás to obohatilo a deti skutočne potešilo. Veľmi sa tešíme na ďalšie stretnutie...

Košickí mládežníci na koledovačkách

Stalo sa už tradíciou, že my, mládežníci z Košíc, chodíme v čase roždestvenských sviatkov

koledovať. Tieto sviatky to bolo už šiesty rok po sebe a tak sme (v dňoch 26.-28. dec. 2008 a 8. jan. 2009) so spevom kolied a vinšami chodili po rodinách s radostnou zvesťou: „Christós raždájetsja!“ Je to vynikajúci spôsob ako spolu prežívať duchovnú radosť z týchto sviatkov a navzájom sa navštíviť a potešiť. Atmosféra v rodinách bola naozaj neopísateľná, veď sme prežívali nádherné sviatky, tak sme mali dôvod byť veselí. Všade nás milo privítali a pohostili všelijakými dobrôtkami, takže sme si museli dávať pozor na naše

žalúdky, aby sme to neprehnali. Hoci nebývame na dedine, ale to neznamená, že u nás sa naša pradedovská tradícia – chodiť koledovať, nedá udržať. Veď to, že takto koledujeme a vinšujeme už šiesty rok, je toho dôkazom.

Nechodíme síce pešo z domčeka do domčeka ako v zasneženej dedinke, ale aj cestovanie z rodiny do rodiny autobusom, električkou alebo autom a premávanie sa vo výťahoch (najmä keď je nás viac ako by malo byť) má svoje čaro, veď zažijeme pri tom veľa veselých chvíľ a máme mnoho úsmevných spomienok... ☺ Tak Sláva

Bohu za požehnané sviatky!

*Viac foto na: bpm.orthodox.sk
mládežník z Košíc*

Milovaní bratia a sestry v
Christu! Máme za sebou
ďalší kalendárny rok
činnosti nášho Bratstva. Rok 2008
bol vďaka Božej milosti požehnaný
množstvom aktivít a podujatí, ktoré

ukázali, že naša pravoslávna mládež
žije a aktívne sa zapája do života našej
Cirkvi. Prežili sme rok plný radosti,
ale i starostí, chvíle plné šťastia, ale
aj smútku. No vždy sa opierame s
pevnou vierou o slová nášho Spasiteľa
Isusa Christa: „Hľa Ja som s vami po
všetky dni, až do konca sveta“ (Mt
28, 18 - 19). On je našim hnacím
motorom, našou hybnou silou, ktorá
nás ženie vpred a dáva nám chuť do
ďalšej práce, aby sme mohli naplňať
Jeho slová: „Vy ste svetlo sveta. Nech
tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby
videli vaše dobré skutky a oslavovali
vášho Otca, ktorý je na nebesiach.“
(Mt 5, 14 - 16) Veríme, že aj v budú-
cích rokoch budeme môcť aj vďaka
vám pokračovať v započatej práci
pri hlásaní radostnej zvesti Evanjelia

medzi mladými členmi našej Cirkvi.
Hlavne vďaka vašej pomoci a mod-
litbám sme mohli pripraviť veľa zau-
jímavých podujatí a aktivít pre našu
mládež. Jednými z týchto podujatí bol
aj Prednes duchovnej poézie a prózy v
Medzilaborciach, Deň detí v Prešove,
Stretnutie mládeže v Kamenici,
Kultúrne podujatia v Domove sociál-
nych služieb pre mentálne postihnu-
tých v Giraltovciah a mnoho iných.
Ďakujeme všetkým tým, ktorým nie je
ľahostajné fungovanie nášho Bratstva
pravoslávnej mládeže. Ceníme si vaše
listy, rady, pomoc, ale aj kritiku, ktorú
nám adresujete, aby sme mohli pokračovať
v prospešnej a Bohom požehna-
nej práci pre našu Cirkev. Preto sa s
úprimnou vierou a nádejou obraciame
k vám s prosbou o venovanie vašich

2 % z dane za rok 2008. Posielame Vám, preto v tomto čísle Istiny tlačivo, z ktorého je možné urobiť neobmedzený počet fotokópií, ktoré môžete ponúknuť aj vašim príbuzným, priateľom, susedom a známym. Upozorňujeme vás na najdôležitejšie informácie:

Fyzické osoby, u ktorých výška 2 % z ich ročnej dane činí minimálne 100,- Sk a

– ktorým ročné zúčtovanie dane vykonáva zamestnávateľ – vyplňujú tlačivá Vyhlásenie a Potvrdenie, ktoré doručia na daňový úrad **do 30. apríla 2009**

- ktoré si sami podávajú daňové priznanie – vyhlásenie uvádzajú priamo v daňovom priznaní, ktoré doručia na daňový úrad **do 2. apríla 2009**

Právnické osoby, u ktorých výška 2 % z ich ročnej dane činí minimálne 250,- Sk vyhlásenie uvádzajú priamo v daňovom priznaní, ktoré doručia na daňový úrad **do 2. apríla 2009**.

Peňažné prostriedky, ktoré každoročne putujú z vašich daní do štátnej pokladnice sa mňajú na rôzne

účely, ktorých prioritu určuje vláda. Vy však môžete priamo ovplyvniť, kto dostane 2 % z vami odvedených daní v roku 2009. Darovať 2 % Bratstvu znamená priamo podporiť pravoslávnu Cirkv, znamená to podporovať deti, ktoré vyrastajú v Pravoslávnej viere. Lebo ony raz po vás prevezmú štafetu viery danú Bohom všetkým verným kresťanom. Boh nám takýmto spôsobom ponúka možnosť podpory, aby sme mohli pracovať na jeho vinici a zvestovať Evanjelium pravdy všetkým ľuďom.

Využime teda túto príležitosť, aby sme neskončili podobne ako lenivý sluha z podobenstva o talentoch (Mt 25, 14 - 30), ale aby sme sa naopak mohli radovať, ako verní služobníci Boží v Jeho Kráľovstve nebeskom.

Ak budete potrebovať bližšie informácie, radi Vám zodpovieme na telefónnych číslach 0948 509 980 a 0915 857 986 alebo odpíšeme z e-mailu **bratstvo@post.sk**. Informácie nájdete aj na našej internetovej stránke **http://bpm.orthodox.sk** alebo na **www.rozhodni.sk**.

Christos posredi nas!

Údaje potrebné na vyplnenie Vyhlásenia

názov: Bratstvo pravoslávnej mládeže na Slovensku – SYNDESMOS

sídlo: Bayerova 8, 080 01 Prešov

právna forma: občianske združenie

IČO: 170 75 947

Bratstvo pravoslávnej mládeže na Slovensku - SYNDESMOS

vás všetkých srdečne pozýva na

Osľavy svetového dňa pravoslávnej mládeže,

ktoré sa tento rok uskutočnia 21. februára 2009 v Zemplínskej
Širokej.

Program:

8.45 privítanie archijerejov

9.00 archijerejská sv. liturgia

11.00 obed

12.00 vystúpenie mládežníckych skupín

Zmena programu vyhradená.

Alexander Haluška
prezident Bratstva

Prednes duchovnej poézie a prózy

28. marca 2009 v Detskom domove svätého Nikolaja
v Medzilaborciach

začínáme...

o 9.00

molebenom

pokračujeme...

9.30

registráciou prednášajúcich

a je to tu...

10.00

začiatok súťaže

končíme...

o 13.00

obedom